

Directiva privind declararea publică a impozitelor plătite în fiecare țară a fost adoptată. Multinaționalele au doi ani și jumătate să se pregătească pentru impact

Autori:

Adrian Rus, Partener, Liderul departamentului Prețuri de Transfer, EY România

Georgiana Bizdrigheanu, Manager, Prețuri de Transfer, EY România

Propunerea de Directivă privind raportarea publică pentru fiecare țară în parte (CbCR) a trecut săptămâna trecută de Parlamentul European și urmează să intre în vigoare în decembrie anul acesta. Directiva prevede obligația declarării publice a impozitului pe profit plătit în fiecare stat membru sau într-o țară terță aflată într-o jurisdicție necooperantă, precum și a altor informații legate de impozite – profituri, angajați în fiecare țară. Raportarea trebuie realizată de multinaționalele sau companiile independente cu un venit total consolidat de peste 750 milioane de euro în fiecare dintre ultimele două exerciții financiare consecutive, indiferent dacă își au sediul în UE sau în afara acesteia (dar operează

în UE). Statele membre vor avea la dispoziție 18 luni pentru a transpune directiva în legislația națională.

Directiva nu este chiar nouă, ci o reactivare a unei propuneri mai vechi, din 2016, ce venea în contextul Acțiunii 13 a BEPS (pilonul OECD menit să combată erodarea bazei de impozitare și transferul profitului). Aceasta stabilea, tocmai pentru a ajuta țările să urmărească profiturile realizate pe teritoriul lor și să se poată opune unor eventuale transferuri de bani, să impună multinaționalelor să își declare veniturile și profiturile realizate, dar fiecare autorității financiare de care aparține. Propunerea de Directivă, în schimb, depășea acest cadru și propunea ca multinaționalele să raporteze public, în registrul public și pe site-ul lor, profiturile în fiecare dintre țările în care sunt prezente, veniturile și angajații din fiecare țară. Noua variantă a fost însă blocată, în lipsa unui acord politic. Impedimentul a fost depășit în vară, când Portugalia a reușit să obțină acordul Sloveniei și al Austriei, care se împotriviseră până atunci, și să mute temeiul juridic din legislația de armonizare a normelor referitoare la impozitul direct, în legislația specifică dreptului societăților comerciale, contabilității și raportărilor financiare, schimbare care atrage competența Parlamentului European și a Consiliului, Parlamentul devenind for decizional.

Textul de compromis, care a fost înșușit de altfel și de Parlament, menționează că informațiile ar trebui să fie dezvăluite dezagregat pentru fiecare țară în parte și, astfel, să fie raportare pentru fiecare dintre cele 27 de state membre ale UE și pentru toate jurisdicțiile necooperante. Data de începere a raportării a fost stabilită până cel târziu la primul exercițiu financiar care începe la sau după doi ani și șase luni de la data intrării în vigoare a directivei. Această modificare ar putea presupune că momentele diferite de transpunere a directivei de către statele membre individuale nu ar mai afecta data de începere a normelor, deoarece acum

punctul de declanșare este intrarea în vigoare a directivei și nu termenul limită de transpunere. Cu toate acestea, utilizarea termenului „cel mai târziu” și în textul actualizat poate însemna că statele membre ar avea în continuare posibilitatea de a aplica normele mai devreme dacă aleg în mod conștient să facă acest lucru.

Important de reținut. Directiva de raportare publică va avea un impact semnificativ asupra multinaționalelor, care ar trebui să se aștepte la o creștere a transparenței, pentru că investitorii și publicul solicită tot mai multe informații referitoare la impozitele pe care le plătesc, ceea ce le va afecta direct pozițiile fiscale.

Comaniile ar trebui, de asemenea, să monitorizeze îndeaproape progresul transpunerii directivei de către statele membre individuale și să evalueze impactul directivei asupra activității lor, stabilindu-și strategiile și asigurându-se că sunt pregătite să colecteze datele necesare pentru a asigura calitatea și consecvența raportării.